

Træk af Gjesings historie (17)

Vi har haft en samtale med Marija Hebib, som er flygtning fra Bosnien. Hun er en del af Gjesings nyeste historie, idet den ulykkelige borgerkrig i det tidligere Jugoslavien har bevirket, at hun nu bor i Gjesing med sin familie.

Marija Hebib fortæller

Ankomsten til Danmark

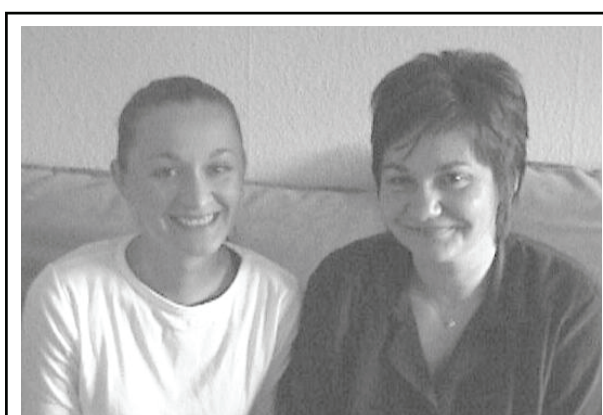
Vi var naturligvis meget forskræmte over begivenhederne i Bosnien. Det var umuligt for os at blive, og ved ankomsten til Danmark var vort største håb bare at forblive i live. Samtidig var vi bekymrede for familie og venner derhjemme.

På tre år var vi i 3 forskellige flygtningelejre: 8 måneder i Jyderup på Sjælland, 3 måneder i Ranum i Nordjylland og 2 år i Ribe. Alle bosniere var indkvarteret samme sted indtil vores sag var behandlet. Vi var underlagt en speciel paragraf (§15) i flygtningeloven.

I begyndelsen håbede vi på at komme tilbage, men krigen fortsatte, og situationen i Bosnien var sådan, at vi ikke i længden kunne tænke på at komme tilbage. Efter tre år ønskede vi at blive i Danmark.

I lejren i Ribe var vi 10-12 familier fra samme by, Trebinje, der ligger i serbisk område ca. 28 km. fra Dubrovnik (Kroatien), hvor min far og søskende bor nu.

Vi syntes i begyndelsen, at alt var godt i lejrene, men efterhånden ønskede vi at have et normalt liv.

Nina og Marija Hebib.
Alen havde desværre overarbejde!
Foto: Poul Højbak

Under ofte meget trange forhold var det ikke altid lige nemt med så mange mennesker sammen. Selv om vi alle kom fra Bosnien, var vi af forskellig baggrund og opdragelse. Min mand kunne ikke klare at gå i lejren med alle de tanker, så han arbejdede frivilligt på et bogbinderi i Esbjerg.

Vores datter Nina

var 12 år, da vi ankom til lejren i Jyderup. Efter fem måneder kom hun i den danske folkeskole. Der kunne hun imidlertid ikke blive pga. den danske lovgivning (§15), og hun kom i en bosnisk skole, der var oprettet på frivillig basis i lejren. Her fik hun også undervisning i dansk. Hun havde spillet blokfløjte i Bosnien siden hun var seks

år, og i lejren skaffede vi en tværføjte. Da vi kom til lejren i Ribe, fik Nina en musiklærer fra Esbjerg, og hun gik på musikskolen i Ribe.

Efter lejren i Ribe kom vi direkte til Gjesing og flyttede ind i den lejlighed, vi stadig bor i. Børnene kom i Vestervangsskolen. Det sidste år i Ribe havde de også gået i den danske folkeskole. Efter 10. klasse kom Nina i gymnasiet, og hun blev student sidste år.

Nina har gået fire år på MGK (Musikalsk Grundkursus) og er nu efter optagelsesprøve studerende på Vestjysk Musikkonservatorium på den klassiske linie med fløjte som hovedinstrument og klaver som bifag.

Vores søn Alen

arbejder i et bogbinderi i Sædding, hvor min mand var ansat. Alen har forsøgt at få en læreplads som tømrer, men det er ikke lykkedes. Det var så min mands ide, at han skulle prøve bogbinderiet, og min søn kan lide at arbejde der. Han starter klokken 6.30 om morgenen. Han er en god dreng. Vi er kommet hinanden nærmere, efter at vi har mistet vor mand og far.

Til oktober skal Alen på Teknisk Skole, hvorefter han skal i lære på bogbinderiet.

Bilulykken

Til min store sorg mistede jeg min mand og min mor ved en bilulykke for knapt et år siden. Det var i Kroatien på vej hjem efter ferie. Min mand og jeg var gift i 20 år.

Ved ulykken brækkede jeg højre ben og 5 ribben. Alen var også med i bilen, men var heldig og slap med en forstuvning af det ene ben.

Social- og Sundhedsskolen

Jeg har arbejdet på Fovrfeld Ældrecenter og var i gang med en uddannelse på Social- og Sundhedsskolen her i Gjesing. Jeg var glad for det, og jeg kunne også godt fortsætte på Skolen, men pga. mén fra ulykken, kan jeg ikke klare de tunge løft. Derfor har jeg måttet opgive denne uddannelse.

Arbejde

I stedet er jeg nu begyndt at arbejde på et skilte-reklame-firma inde i byen. Det er en god virksomhed med lang erfaring i branchen. Jeg er glad for at være der og har nogle gode arbejdskammerater, der er flinke til at hjælpe, når der er problemer.

Vi er vant til at arbejde, og jeg ønsker ikke at gå hjemme. I Bosnien var jeg på kontor i 15 år på en metalvarefabrik. Min mand arbejdede også i Bosnien på et bogtrykkeri.

Vort liv i Danmark

Børnene lærte meget hurtigt det danske sprog og at tilpasse sig i skolen, selvom skolesystemet er lidt anderledes i Danmark. Jeg har selv gået på Sprogskolen to et halvt år. Selv om jeg er glad for

Danmark, kan jeg ikke nægte, at jeg savner Bosnien, mit fødeland. Hvis min mand havde levet, havde vi måske søgt tilbage, men jeg tør ikke gøre det alene. Mine børn er faldet godt til og vil blive i Danmark, og efterhånden føler jeg mig dansk og har også søgt dansk statsborgerskab. Det er mest gamle mennesker, der søger tilbage til Bosnien. De har svært ved at lære det danske sprog.

Jeg har jo mine børn og gode venner her i Danmark. De fleste er Bosniere, men jeg har også nogle danske venner, bl.a. en meget god veninde, som desværre er flyttet til København. Jeg har stadig forbindelse med hende, selv om hun er flyttet.

Vi har nu været i Danmark i otte år, og man vænner sig til de anderledes forhold. Man lærer at være her. Når der er fodbold i fjernsynet, er det Danmark, jeg holder med. Jeg er godt klar over, at det ikke altid er let for Danmark med de mange fremmede, men det er heller ikke let at være flygtning.

Gjesing er et godt område. Vi har nu boet her i fem et halvt år i den samme lejlighed, og her er stille og roligt. Vi er glade for ejendomsfunktionærerne, som holder det hele så fint.

Ønsker for fremtiden

Jeg håber aldrig mere, der bliver krig, og jeg ønsker, at mine børn får et godt liv her i Danmark, og at vi må være sunde og raske.

Poul Højbak

Serien
"Træk af Gjesings historie"
fortsætter.
Eventuelle henvendelser til
Poul Højbak

Ulvevej 62, 1. th.
Tlf. 7515 8945